

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput V. Insinuatur aliquid distinctiùs de virtutum ipsius exercitio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

ritos fuisse, ac specialiter veneratos domū, in qua felicissima ista Domina vixit, transiendo plateam, ubi sita erat, dum adhuc viveret, idēmque nunc facere postquam obivit, æstimantes dictam domum, tanquam magnum Sanctuarium.

Illustrissimus Dominus Josephus Gonzalez, Eques Ordinis S. Jacobi, ex Consiliariis Regiae Majestatis in Consilio Castella, & Cameræ, æstimatus in Hispania ob suam insignem doctrinam, multum egit cum hac Domina vivens Vallisoleti, & jurat de illa sequente in modū: Novi Dominam Marinam de Escobar, jam inde à viginti annis habitam fuisse pro Sancta, sicuti dum est mortua, qualem ego esse semper judicavi. Et addit, se in illa, frequenter cum ea conversando, vidisse & cognovisse, quod omnia ejus exteriora essent clarum speculum, in quo magni relucerent splendores, & sanctitas ipsius animæ.

Dominus Joannes Arias de Rua, ex Consilio Regiae Majestatis, ejusdemq; iudex criminalis in Cancellaria Regia Vallisoleti, post multa gravissimis verbis asserta de ijs, quæ ipsemet sentiebat, & expertus erat, concernentia admirandas hujus Virginis virtutes, quas exaltimbat cœtales, ut excederent omnia, quæ de ipsius sanctitate dicebantur, quamvis tam multa dicerentur, subiungit sequentia: Scio, transeuntes plateam, in qua vixit ac obiit famula Dei, solitos fuisse detegere caput, eandemque venerati instar Sanctuarij; &

tam ex hac Urbe, quam ex vicinis oppidis multos homines accurrere, ad invitendum cum magna devotione ac reverentia ipsius sepulchrum, eò quod ab omnibus habeatur pro Sancta: atque ego illam pro tali habeo, & procuravi quādam ipsius res, quas magna cum veneratione afferro; multique tam hinc, quam Madrito ilias à me petunt, & petiverunt, magno affectu eas habere exoptantes.

His, quæ tam conspicui testes juraverunt, multi alij consentiunt, & quod attinet venerationem, quam tanquam Sancta ab omnibus suspiciebatur, qui cum illa sunt versati, solum referre volo pīssima verba, quæ in suo testimonio ponit quidam testis, nomine Æmilianus de Zupide, qui post fūse enarrata, quæ est expertus de virtutibus hujus Sanctæ, ita ait: Quando ingrediebar ipsius cubiculum, jubeat mihi Venerabilis & Sancta Domina afferri sedem, ego verò illam nunquam acceptavi, quamvis me urgeret, sed procubui in genua, & venerabundus, ac si loquerer cum creatura plusquam humana, acclinatus lecto Sanctæ, ipsam alloquebar. Cetera, quæ addit, referentur suis locis. Tantum moneo, dictum testem tam honoratam fuisse personam, quam omnibus constat, à secretis Cameræ Judicariæ Biscajæ, in Regia Cancellaria.

Vallisoleti, ubi aliquot annis familariter egit cum hac serva Dei.

•S O - (X) - O S •

CAPUT V.

Insinuatur aliquid distinctius de virtutum ipsius exercitio.

Descendendo ab ista qualiter generica idea, quam nobis fide dignissimi testes, de eximijs hujus Matronæ virtutibus, adumbrarunt, jam videamus, quid nobis distinctè recensent, qualiter omnes exercerit, & exordiamur ab eo, quod nobis referunt de afflictione corporis (quā

communiter pœnitentiam vocamus) quam carnem maceravit, ac dispositus, ut aptissimum sui spiritus evaderet instrumentum. Non solet Dominus Deus, cui tantopere placuerunt afflictiones, cruciatus & vulnera corporis Filij ipsius CHRISTI IESU, pretiosissimum donorum suorum balsamū infundere anima reclusa in corpore delicato: monstri instar est coram

Ggg 3

ocu-

oculis Dei, si membra non sint similia capiti; atque dum Redemptor est cooperatus spinis, iij, qui sunt redempti, effæminatè torpescant inter rosas. In gratissimo Ecclesiæ horto (ad confusionem impij hæretici, cuius unicum studium est, fovere suam carnem) nescit lilyum sanctæ vitæ conservare intactum suum candorem, nisi circumdatum sit vepribus, quibus pungatur; neque anima pura novit præstantius balneum eo, quod illi præbet sanguis per pœnitentias dilaniati, propter suum dilectum, corporis.

Istarum usus proportionatus in hac Virgine cœpit jam inde ferè à secundo tenellæ ipsius ætatis anno (multi namque testes, & cum bono fundamento, asserunt, acceleratum illi fuisse usum rationis, dum esset viginti duorum mensum) atque continuavit affligere suum corpus, toto minimum tempore, quo fracta ipsius duravit valetudo, & quo adusque ipsi Deus immisit morbos, quos omnes vidimus, ac voluntarias afflictiones mutavit in dolores longè magis penetratios & acutos, quibus ab eo expoliebatur. Quamdiu vero potuit, insolito se exercuit rigore vigiliorum, jejuniorum, ciliciorum asperrimorum, multarum flagellationum ad profusionem usque sanguinis, & terum hujusmodi, ut erat, imponere aliquid calceis, quo continuè pedes divexarentur. Erat naturæ sanguineæ & ardentissimæ, plerumq; indigebat copiose aquâ, & hunc appetitum domabat, seu, quod certius est, ita hanc indigentiam defraudabat, ut multis consequenter dies summa cum molestia transigeret, nè guttam bibendo. Interula linea (quam, ut suos falleret parentes ac sorores, inducebatur) illi tantummodo fuit velum ac tegumentum asperimæ tunicæ è rudi panno, quæ à peccatore usque ad pedes nudæ adhærens carni, virginatum ipsius corpus discruicabat.

Diu abstinuit ab eſu carnis & piscium, ac ab omnibus, quæ palato arriderent, atque eo utens prætextu, quod mensæ suorum parentum assidens cibos numerosæ familie distribuens, poterat, alijs minimè observantibus, nullo unquam degustato

frequenter jejunare. Exibat postea copertæ facie ad vestibula Monasteriorum, immiscens se pauperibus, quibus meliora dabat ex ijs, quæ ei obvenerant, & quandoque ab illis ipsis contemptui habebatur, quibus gratificabatur: retinebat quosdam solū bolos minùs appetibilis, quos libenter sumebat, afferens sibi eos esse instar sacrarum reliquiarum. Erat ex natura sua modici somni, & quædam socia illius jurat, auditam à ſe fuisse eandem Virginem, dum necessariâ aliquâ occasione diceret, quod in ætate puellaris multas horas continuas exegerit in oratione flexis genibus, ita ut ſe loco non moveret. Leeti deinde delicia erant aspera farmenta, donec eam Confessarius, viſis illius morbis, jussit mutare modum cubandi, & relinquere farmenta, ac lapidem, quo utebatur vice cervicalis.

Paucis ſum complexus, quæ ipſius Confessarij & sociæ ſcripſerunt de corporali bus hujus Virginis mortificationibus: addo tantum verba, quibus P. Michaël de Orenja (quod ipſum propè etiam jurat P. Fr. Andreas de Ponte) hanc materiam in ſuo testimonio concludit, & ſunt ſequentia: Tota hujus magna fervæ Dei vita merito vocari potest rigidissima, & continua pœnitentia, propter continuos ac rigidos morbos, & acutos dolores, quos perpetuò fuerat paſſa. Siquidem illi singularē tormentum erat lectus & cibus, quæ duo eſe conſvererunt ægroti ſomenita & refocillationes: quia tres, quatuor, & sex ſolebant elabi menses, quin ipſi diuersus lectus sterni posset, eò quod illi id summè eſſet moleſtum: & quia in eo propè ſemper in uno ſitu decumbebat, ita ut alium non poſſet capere, ſepe mihi dicebat, tanquam ſuæ conſientia arbitrio, corpus ſuum fruſtatim diſfringi, ſequi ſe eſſe comparatam, aci jaceret in magnis lapidibus. De cibo autem ajebat, ſe, ſi ſolum ſpectaret tormentum, potius electrum cruciatum mortis, quam illum, quem ſentiebat ex sumptione cibi, propterea quod iſte non alios effectus in ſe produceret, quam si ſtomacho ingereretur modicum arsenici. Quamvis autem illi S.P.

Lu.

Ludovicus de Ponte jam vitâ functus re-
velaverit, cibum non converti in ipsius
substantiam, atque Christus Dominus in-
sinuaverit, quod vivere posset absque ci-
bo, noluit tamen hunc favorem accepta-
re, quin imò dicebat: Nequaquam, Do-
mine: oportet me comedere, sicut tu co-
medisti, & comedit Sanctissima tua Ma-
ter: non sum enim Angelus, sed mortal is
ac miserabilis foemina. Hucusque Pater
Orenja.

Hæc veritas clariùs patebit, si expen-
datur conditio ipsius morborum, & he-
roica patientia, quā illos sustinuit. Primum
fidelissimè attestabitur Doctor Gabriel
de Canseco, unus è Ministris Sancti Offi-
cij, Protomedicus Regiae Majestatis, vir-
pius ac doctissimus, & bis primæ Cathe-
dræ in Universitate Vallisoletana Profes-
sor, qui hic semper huic Virginis altit. Ille
in multis & eruditissimis paginis, quas in
suo jurato testimonio huic argumento im-
pendit, exponit suam hac de te senten-
tiā, quas redigam in compendium, quām
maximā potero brevitate, nihil substanti-
iale prætermittendo, cō quōd ista mate-
ria in historia hujus admirabilis Dominæ
summi sit momenti, cuius vita potiore sui
pacte fuit in his morbis transacta, quorum
tolerantia innitebantur illustriora spiritus
ipsius merita. Sic verò hic testis ait.

Audivi dīci, graves à juventute ipsius
fuisse, & continuas corporis afflictiones,
toleratas in pericolos & cōtinuis mor-
bis, quos ex eo tempore, quo bona mihi
obvenit, ut illius Medicum agerem,
jam à decennio magis habeo perspectos,
quemadmodum & magnam ipsius cir-
cumspictionem ac prudentiam, & timo-
rum profectum ex virtute, quo erat pra-
dicta. Siquidem ex præscripto & mandato
expresso suorum Confessoriorum (quod
quidem prudenter statuerant, ut agnosce-
rem causam ejus infirmatum, & earundem
effectibus quoipam remedio obvia-
rem) mihi recentuit terribilem iustum sibi
inflictum à diabolo, milisque modestè ac
humiliter aperuit, grave noctumentum sibi
propterea illatum: & ex eo die sinistra illa
pars, quæ crudeli illo iusto fuerat contusa,

tam malè mansit affecta, ut inde prove-
nerit gravissimus dolor, quem ibi talem
patiebatur, ut ipsi interdum viderentur
costæ, & os pectoris divelli. Atque ex
illo tempore affixa fuit lecto, unde eam
intelligo nunquam surgere potuisse sine
miraculo. Erant graves & afflidi dolores,
quos in diversis corporis partibus sen-
tiebat, & hi interdum adeò invalescebant,
ut impossibile videretur vitam inter illos
naturaliter conservari.

Scio præterea, ab illa nihilominus fui-
se tam patienter ac pacatè toleratos, ut, li-
cet eorundem acerbitas ex sensibilibus in-
dicis appareret, spectatis tamen gemiti-
bus hujus Virginis ac lamentis, nequaquam
ipsa videretur esse, quæ eos sustineret.
Tanta erat illius tolerantia, & conformi-
tas cum Divina voluntate. Solebat mihi
summum dicere: Domine Doctor dolce,
præberi à me occasionem, ut Tua Domi-
natio, & meæ sociæ molestentur: sed ad
nihil aliud sum utilis, quām ut ij, qui mihi
assistunt, magnam erga me suam exerce-
ant commiserationem. Diuturna didici
experiendi, etiam id, quod alijs infirmis
solet naturalem adferre sublevationem,
ut est somnus, & alimentum in tempore,
ac in qualitate & quantitate congrua ob-
latum, huic sanctæ Dominæ, præter na-
turæ leges, fuisse molestum, grave & per-
quām difficile, usqueadeo ut mihi, expo-
nendo quid hac in re pateretur, diceret:
Domine Doctor, nescio quid sentiante
moribundi, meā tamen opinione & judi-
cio mihi non videntur posse plus sentire,
quām ego sentiam. Et propterea proani-
mi sui demissione, quæ erat profundissi-
ma, petebat à me veniam, quod mihi in-
commodaret, advocating me sepe, ut ju-
dicarem, an periclitaretur de vita. Talis
erat ipsius solicitude, ut se bene dispone-
ret, atq; judicium suum & arbitrium Me-
dico corporali in affectionibus corporis
submitteret, quemadmodum est notori-
um, semper fuisse Medico spirituali, in re-
bus ad animam spectantibus, obsequen-
tem.

Interserit deinde hic testis rem quan-
dam miraculosam, quam multi alij jure-
juran-

jurando confirmaverunt, & omnes vidi-
mus, cuius postea mentionem faciam, sta-
tumque materiam nostram continuando
sic ait. Semper intellexi ex ijs, qui ante
me valetudinem hujus Dominæ curave-
runt, multos morbos & symptomata, quæ
patiebatur, provenisse ex causa supernatu-
rali. Hoc mihi asseverabat Doctor Mar-
tinez Polus, & Doctor Mercatus, uterque
lectionis primariae Professor, atque iste ge-
neralis horum Regnorum Archiater. Ego
pariter in multis occasionibus, ex quo cum
ea sum versatus, judicabam, & nunc judi-
co, id esse verum, inhærendo bonis prin-
cipijs meæ facultatis, quod multi illius
morti processerint ex causis supernatura-
libus: observabam enim in ipsa, & in illis
talibz accidentia, ut volens naturales co-
rundem deprehendere causas, ac definire,
cas non assequerer, neque judicio meo ad-
fuerint.

Et postquam idem testis optimè in Phi-
losophia fundatis, ac aptissimis suæ artis
principijs dicta sua confirmasset, adducen-
do exempla ex ijs, quæ in morbis hujus
Virginis expertus fuerat, deinde adjungit:
Ex his & alijs principijs agnovi tunc, &
modò agnoscō, talium indispositionum,
& infirmitatum causam non fuisse natu-
ralem, earundemque originem extitisse
supernaturalem. Hinc accedit, ut aliquan-
do, dum non invenirem remedium, quo
mederer morbis hujus Sanctæ Dominae,
tametsi mihi ad illud ipsi procurandum
non decesset voluntas & industria, uteré-
que facultatis meæ notitiā, illi quasi joci
causā dixerim: Juva me, Domina, inda-
gare causas tuorum morborum, ut tibi
præscribam remedium, quod idcirco ex-
opto, quia Tuæ Dominationis statum nō
capio: es enim, Domina, methodo con-
suetâ incurabilior omnibus, quorum ha-
bui curam. Ipsa intelligens quod collima-
rem, mihi perhumiliter & gratiosè, uná-
que graviter respondit: Talis ego sum,
Domine, quæ ad nihil aliud prosum,
quam ut Tua Dominatio, & reliqui me-
cum laborent, atque suam mihi exhibeant
charitatem. Postea verò obstricta à suis
Confessarijs, qui ipsi mandaverunt, ut mi-

hi in hujusmodi occasionibus aliquid daret
luminis, quod scirem, qualiter me gerere
deberem, hæc verba cum magna pruden-
tia & elegantia, sed profunda animi demis-
sione, subjunxit. Jam, Domine, dato ca-
su, quod diabolus, permittente id ipsi Deo,
efficeret indispositionem alicujus corporis
humani, eique præberet occasionem infir-
mitatis, bene, hac illatâ, productus esse.
Etus admittit remedium: quemadmodum
si hic ab igne produceretur alius ignis, vel
diabolus illum eâ ratione, quâ potest, ac-
cenderet; quando dictis ignibus affunde-
retur sufficiens aqua, uterque videtur ex-
tingvendus. Conemur igitur, Domine,
obviare producto effectui, sive is ex hac,
sive ex alia causa proveniat. Mea Domi-
na, reposui ego, si adhuc supernaturalis
perseveret causa ignis, quamvis illi contra-
rium agens naturale applicetur, non cel-
sabit, eò quod istud sit ordinis inferioris,
& illa semper actionem continuet: idem
dico de morbo. Nihilominus, Domine,
respondit sancta Domina, faciamus, quod
Tua Dominatio judicat juxta suam scienciam,
& reliquum permittamus Deo.

Post hoc dictus testis fusè describit
morbum, quem hæc Virgo sustinuit, quan-
do coacta fuit à diabolo (sicut supra scri-
psi) deglutire retrimenta & fordes cubi-
culi, & hæc deinde coaluerunt in calculos,
qui ipsi tam terribiles attulerunt dolores,
probatq; solidis suæ artis argumentis, tam
morbum, quam modum, quo ex eo con-
valuit, non potuisse esse nisi supernatura-
lem. Idem dicit de alijs casibus. Confor-
me est dictis testimonium hac de re jura-
tum Doctoris Torres Jordani, qui pariter
Medicum illius egit, ubi affirmat, multis
ipsius morbos non habuisse caufam natu-
ralem, & in ijs hanc Virginem vixisse mi-
raculosè.

Quales porrò fuerint dolores & cru-
ciatus, quibus infernalis tortor Virginem
exercebat, quam propter bellum, quod
cum illa gerebat, odio tam lethali pro-
sequebatur, considerandum potius est, ad-
mirando Deum in suis operibus, quam
confidendum calamo. Admirabilior ta-
men absque comparatione est patientia,

quam

quam illi Deus in his afflictionibus largebatur, de qua gravissimi testes, qui ipsi continuè assitabant, mira afferunt, ego verò breviter tantummodo eorum verba compendiabo. Mater Soror Maria de Trinitate, quæ à tenera ætate fuit educata in ejus domo, ac deinde vixit Monialis inter Recollectas Ordinis Sancti Bernardi ad Sanctam Annam, jurat, hanc Virginem, quō magis affligebatur, eō fuisse tractabiliorem & favorem, tametsi talis semper esset; tantamq; extitisse tolerantiā, quā patiebatur, ut licet lecto superpositam habuisset sanitatem, manum ad eam arripiendam non extendisset. Domina Marina de Obregon socia similiter nostræ Virginis, & hodie Monialis Trinitaria in in Conventu Rosarij, jurat, quod ipsam in acerrimis illius doloribus ac molestijs semper viderit summè patientem atque hilarem, & fideam viva præditam, ut nunquam fuerit magis contenta, quam dum amplius patiebatur: ita ut existimatrem (Caddit prædicta testis) hanc famulam Dei sustentari ac vivere afflictionibus, & easdem esse diu noctūque ipsius panem & alimento. Prætermis autem alijs testibus, Maria de Lama (hodie Mater Maria de Sanctissimo Sacramento, & Abbatisa Conventus Sanctæ Birgittæ) septennio fidelissima socia hujus Virginis, quæ illi adfuit usque ad ipsius obitum, in suo jurato de presenti materia testimonio sic ait.

Vidi semper hanc servam Dei valde patientem ac resignatam, quamvis tales, tamque continui clystolores, quam est dictum, vixque tantum dici valeat, quantum in re erat, adeo ut interdum non potuerit quiscer spatio, quo symbolum Apostolorum posset recitari, præterquam in nostris brachij, quæ illam ex uno latere movebamus in aliud, cum ingenti ipsius molestia, eō quod esset tam male affecta. Et quanquam tantus esset naturalis dolor, ut necesse fuisset sine intermissione lamentari, in his tamen omnibus exhibebat indicia gaudij, quo patiebatur, & ostendebat internam hilaritatem & consolacionem, quā nos quoque replebat, dum illam yideremus prouincientem, prout posset,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

in hymnos & breves preces ad Deum, licet non polleret ijs viribus, ut multum attolleret vocem; ac dicentem, optimè esse suæ animæ suam cruculam patienti apud pedes Christi Domini. Et cùm in ejusmodi periculis symptomatibus metuerem, nè moreretur, ipsamque interrogarem, quid sentiret, respondit: Non scio plus, quam tu; hanc mihi Divina Majestas præstat misericordiam, quod relinquit sola, dum patior, & in tali verber obsecritate, ut cœlum videatur esse æneum, ac terra metallina: nisi enim ita fieret, non foret crux: tantumque mihi adfert gaudium & solatum hoc modicum, quod mihi Divina Majestas offert patiendum, ut id non permittaret donis & beneficijs, quæ mihi elargitur: licet enim ea æstimem, tanquam ipsius favores & gratias, maiorem tamen anima sentit consolationem in molestijs ac doloribus toleratis cum resignatione. Utinam verò sim bene resignata!

Eliciebat deinde actus resignationis, & quamvis nihil unquam diceret, quod ipsam dedecret, examinabat se, an prorupisset in gemitum voce aliquantò elatione; an dixisset: heu me miseram! & pecebat à nobis veniam mali exempli. Hoc nos intimè commovebat, ac vehementer pudefaciebat. Certum verò est, quod illam, nisi tanta fuisset ipsius favitas, mansuetudo, ac tolerantia, nemo videre potuisse patientem, vel tot ei horis assitare: ideoque cùm jam interdum deficeremus viribus, & essemus fessi ac fracti, animus tamen noster non fatigabatur, opertusq; illi assistere ommes certabamus, quæ ex nobis ipsi diu noctūque diutius esset adstituta.

In omnibus eventibus erat semper eadem, in se penitus resignanda, cum magna patientia, in Divinam voluntatem. Vnam habuit specialem, plurimumque sensibilem occasionem, quando illi Deus abstulit sanctam ipsius sociam Marinam Hernandez, quæ ei viginti quinque annis convixerat. Hæc tota erat genio illius accommodata tam in rebus spiritualibus, quam in temporalibus, valebatque tum

Hhh

pro

pro conversatione cum proximis , tum pro reliquis , unde solatium capiebat : cum illa namque poterat de quibusvis materijs conferre , erat enim perquam virtuosa & intelligens , atque etatis aptissimæ , quia quinquagenaria . Abstulit illi postea Deus aliam sociam , quæ ipsi convixerat sedecim annis , & mox sororem ac sociam Dominam Elisabetham . Quamvis autem hæc possent magnopere sentiri , & ab ea naturaliter sentirentur , omnia nihilominus per-

tulit æquo animo , ac si ipsam non concernerent , nihil questa , neque aliud dicens , quam : Fiat in omnibus Sanctissima Dei voluntas . Hucusque hæc testis .

Extant multi casus , ifque acerbissimi , in quibus multi alij testes , interposito jure , afferunt heroicam istius Virginis patientiam , quos omitto : nunquam enim finem facerem , nisi paucis duntaxat singula per- stringerem .

CAPUT VI.

Quod sua Vota exactissimè observaverit.

Bstrinxit se hæc purissima Virgo , sicut in altera historiæ parte dictum est , Votis castitatis & obedientiae , ut se ita magis Divino Sponso uniret , ac commodo , quo posset , religiosam profiteretur vitam , sc̄que ipsam perfectissimum exhiberet exemplar tot filiabus , quas illi daturus erat Deus in novo Religioso Ordine S. Birgittæ , quem vigore Bullarum Sanctissimi Domini nostri Papæ Urbani VIII. reformavit , ac de novo ad magnam Dei gloriam , in ipsis Hispaniæ Regnis fundavit . Paupertas , quam propter suam conditionem , & finem , ad quem à Deo ducebatur , perpetuam vovere non poterat , ut educaret ac adjuvaret multas Virgines , multisque alijs proxinorum suorum necessitatibus subveniret , illam nihilominus suā non privavit coronā : fuerunt namque singularissimi affectus , quibus tanquam vere pauper spiritu hanc pretiosissimam virtutem amavit , & præclarissimi effectus , quibus comprobavit , se hoc Votum , si in ipsius statu è majore Dei gloria fuisset , eam vovere perpetuam , duobus alijs adjunctaram fuisse . qua de re non nihil in fine hujus capituli dicemus .

Incipiendo itaque à virginea ipsius puritate , de cuius illibato candore nobis S.P. Ludovicus de Ponte mira conscripsit exempla , in prima hujus historiæ parte , ad quam Lectorem remitto , aliquid solùm ex

ipsi refero , quæ isthac testes juraverunt . P. Michaël de Orenja ait , se novem annis , quibus illi fuit à sacris confessionibus , istud raræ ipsius puritatis indicium agnovisse , quod ab ea nullum propè verbum audiret concernens hanc virtutem , aur vitium contrarium , sed profundo istam habuerit illa materiam silentio sepultam , ac si foret purus spiritus , & habere se in sua manu autographum , ubi hæc Virgo scriperat suum Votum ; atque concludit suam assertiōnem jurans , sibi certum & indubiatum esse , hanc Sanctam obiisse in gratia baptismali , quin gravem unquam commiserit culpam , quamvis semper deploraret commissas in sua juventute , dum de ea cum ipso loqueretur : siquidem se , propter ingens lumen , quo à Deo erat prædicta , in omnibus pudefaciebat . Idem jurat P. Fr. Andreas de Ponte , qui loco sui sancti fratris germani P. Ludovici de Ponte (quod ille , propter graves corporis indispositiones , ipsam non posset semper adire) per triginta annos ejusdem confessiones exceptit , allegans sua argumenta pro serendo certo judicio , quod non solum perfectissima fuerit Virgo quoad corpus & animam , sed etiam conservaverit primam gratiam , obtentam ex Baptismo . Mater Maria de Sacramento post enarratum Votum , & puritatem hujus Virginis , atque circumspetionē , quam suas socias docebat , subjungit : Quanquam speciale habuerit à Deo donum , ad consolandum , dandum , cor-